

[Aksel Møller.]

ske blot til Ugunst for Statskassen — det har jeg ikke tilstrækkelig Indsigt i til at kunne afgøre, men det er i alt Fald et Problem, som den højtærede Finansminister sikkert vil sige nogle Ord om, naar Udvalget faar Lejlighed til at gaa i Enkeltheder. Saa er det maaske ogsaa et Problem, om man har taget det tilstrækkelige beskæftigelsesmæssige Hensyn ved Fastsættelsen af den Omsætningsafgift, der kræves for Cigarillos' Vedkommende, i Sammenligning med den, der kræves for Cigaretternes Vedkommende.

Dette har jeg gerne villet sige, fordi det efter min Mening bør være saaledes, at den høje Rigsdag ved Vedtagelse af Forslag som disse bør tage i Agt, at der ikke som Følge af Skattesatserne finder en Forskydning Sted, der volder Fortrød for de Mennesker, som til syvende og sidst staar bag Erhvervslevet.

Haardest af alt, hvad der er foreslaaet i dette Lovforslag, er vel nok Forhøjelsen for Omsætningsafgiften af stærke Drikke. En Forhøjelse af Afgiftsbeløbet paa een Gang fra 11,1 til 33 $\frac{1}{3}$ pCt. er et Panterspring, kan man vel omtrent sige, og dets Virkning er det uhyre vanskeligt for Lægfolk som os at overse. At Restauranterhvervet ikke bryder sig om det, vilde jeg ikke synes var underligt, men det er vist ganske naturligt, at disse Betænkeligheder ikke deles hverken af Befolkningen som Helhed eller af Rigsdagen. Der er ingen Tvivl om, at der i Øjeblikket udfolder sig et Liv paa Restauranterne, som er et Træk i Billedet af et Land i de Tilstande, hvori Danmark lever i Øjeblikket, og derfor er det maaske naturligt, at Billedet forskønnes paa de Steder, hvor de sorte Træk træder stærkest frem i Form af et hektisk Merforbrug fremkaldt af denne Tid. Men som det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen sagde, er der i høj Grad Forskel paa baade de Motiver, ud fra hvilke Restaurantforbruget sker, og de Beløb, som man sætter i det. Her er i høj Grad Interesser, som man ikke kan se bort fra under Lovgivningsarbejdet med denne Sag.

Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen nævnte her den Stilling, de handelsrejsende har. Det er givet, at der her foreligger en Bestemmelse, som kommer til at ramme disse legale, rimelige Restaurant-

besøg i væsentlig Grad og dermed stille en Del af Befolkningen i en Særklasse. Jeg bøjer mig for det samme Synspunkt her, som det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen gjorde: skal man over Skatter af denne Karakter udrette blot noget til de to Formaal, som foreligger, saa kommer man uvægerligt til i nogen Grad ogsaa at ramme dem, der egentlig ikke bør straffes. Saa vidt jeg forstaaer, har det paa et givet Tidspunkt ligget saaledes, at der var en Mulighed for, at ogsaa Øl til Husholdningsbrug kunde blive inddraget under disse Formaal og den Beskatning, der her er Tale om. Hvis dette er rigtigt, saa tror jeg, at den højtærede Finansminister og Rigsdagens Nibmandsudvalg, som har beskæftiget sig med denne Sag, og som jo er de i første Række ansvarlige under Sagens Behandling i Rigsdagen, har handlet fuldkommen rigtigt ved at lægge Skatten paa den Maade, den her er lagt.

Der er den interessante Forskel — blandt saa mange andre Forskelle — mellem de to Nydelsesmidler, som vi her behandler: Tobak og Øl, at Tobakken er et Resultat — under normale Omstændigheder da — af Produkter, som hentes udefra, medens derimod Øllet produceres af en hjemlig Vare. Det er naturligvis ikke rimeligt, at jeg prøver paa at blande mig i, om den Rationering, der finder Sted paa det sidste Omraade, for Øllets Vedkommende, er den rigtige; men jeg haaber, det vil indgaa i den højtærede Regerings Overvejelser, om der ikke trods alt var noget rimeligt i at søge Raavaretildelingen til denne Produktion udvidet. Hvis det skulde ske, staar den højtærede Finansminister jo i den Situation, at den Merindtægt, der opstaar for Statskassen derved, kan han glæde Hr. Bramsnæs med til Konjunkturfonden.

Med disse Bemærkninger vil jeg gerne have Lov til at understrøge, at dette Lovforslag altsaa ogsaa for mit Partis Vedkommende maa ses som et Led i den Helhed, der foreligger til Forhandling i Dag. Vi er af den Opfattelse, at disse Afgiftsforhøjelser er saa midlertidige, at i det Øjeblik Forudsetningerne, saadan som de fremgaar i Motiverne, ikke længere er til Stede, saa er det en Æressag for Rigsdagen og den højtærede Regering at tage Spørgs-